

ANTROJI DALIS

MOKSLAS, MENAS, LITERATŪRA

D R A U G A S

Saturday supplement

1996 m. gegužės mėn. 18 d. / May 18, 1996

Nr. 98(19)

KERTINĖ PARAŠTĖ

Kodėl Amerika neįkvepia naujų piliečių?

Visuomet plačiai ir įdomiai JAV spaudoje paličiantis politines, ekonomines krašto problemas, Georgie Anne Geyer diaktuoja dabartinius emigrantus į JAV rašinyje „Amerika neįkvepia naujų piliečių“ (Detroit News, 1996 m. gegužės 2 d.). Ji rašo, kad JAV „nors yra įkvėpęs visam pasauliui, bet imigrantams juo nėra“. Tai rodo Michigan State universiteto įvykdyta 5,000 vaikų studija, parodanti, kad kuo ilgiau, pavyzdžiui, emigrantų iš Lotynų Amerikos kraštų šeimos JAV gyvena, tuo daugiau į vietinius supanašėja. Imigrantų vaikai vis mažiau ruošia pamokas namuose, jų akademinės aspiracijos vysta ir jie sėdi prieš televizijos aparatą vis daugiau laiko.

O vis dėlto, juk Amerika gera mokykla, „civica“ klasė, rašo ji, bet čia mūsų vaikus ir naujų imigrantų vaikus mažai mokoma istorijos, jie patiria ir pasisemia tik kultūrinę degradaciją televizijos ir gatvės. Jai atrodo, kad žurnalistas Philip Terzian The Providence Journal teisingai rašė: „Tai jau ne imigracija, šnekančios istorikais, bet ekonominis žmonių perkėlimas per sieną“.

Stiprokai pasakyta: ekonominis perkėlimas... Ir tai verta susimąstyti, bet mums, puoselėjantiems savo kultūrą, griebiantis jos kaip už siauro vietinių jūrų, norint dingti ir prarasti bent kiek savo individualumo, tai ne naujiena. Mes gerime krašto tvarką, ekonomiją, bet kažkodėl esam savotiškai kovoj prieš kažkokį įsivaizduotą ir gal tikrą imigranto baurą, kurio vietiniai nesupranta. Matome, kaip antros generacijos jaunieji (ir vyresnieji), pamėgę televiziją, dar paskaito ir kokią knygą, o jauniesiems beveik nekaito. Trečioji generacija? Dar blogiau! Tik pirk jėmą specialius filmus, tik juos žiūrės, raginami dar šiek tiek tėvų ir mokyklų skaityti. O skaityti jiems sunku. Labai sunku.

Taigi kas stitiko? Tai lyg kokia milžiniška kultūrinė revoliucija, prieš kurią sunku kovoti. Bet kokia kultūra, jei šiandien ateina vaikams, ateina vaizdais!

Mūsų buvo perskaityta dideli kalnai knygų. Šiandien jaunimas

jas skaituoja ant pirštų. O rytoj – turbūt bus tik kelios. Ir, jei kas mums būtų tai pasakęs 1930 - 1960 metais, nebūtume patikėję tokia ateities vaizdine (ne rašto) civilizacija ir kultūra. Aišku, jei būtume atvažiavę į Ameriką 19 šimtmečiu, to skirtumo tarp Europos ir Amerikos visai nebūtų. Ten ir čia buvo skaitomos knygos, kartu su vokalizu čia stipriai gyvavo opera ir kitos šandien atitraukiantios civilizacijos ir meno formos. Žaidimai net kompiuteriniais vaizdais šiandien vaikų žaidžiami.

Dar vienas straipsnis, iš kito taško, maždaug kitą dieną pasirodė Detroit'o laikraštyje. Tai buvo pasikalbėjimas su operos mėgėju, komišku aktorium Tony Randall. Paklaustas, ar nesuvalkėjo menų industrija, atsakė, taip, nes vaikai šiandien turi pinigų, ne taip, kaip jį pats seniau. Taip vaikai diktuoja menų industrijai, perka triukšmingas, nes nepatinkančias roko plokšteles, ir taip plokštelių gamyba yra vaikų rankose. Gal tėvai susipras ir nustos dave vaikams pinigų?

Bet vaikai būtų ne vaikais, nesinaudodami šiam krašte duodama laisve ir žiūrėdami televizijos programas, kurias iš Amerikos gamintojų perka visas pasaulis.

Del viso, kas čia pasakytą, stodo, aplamai didžiausia prieštara yra vaizdinės rūšies kultūra, apėmusi mažai ar visai nekaitanti vietinį ir imigrantų jaunimą. Ši gyva auklėjanti priemonė dar tobulėja, bet ar ji išstums rašytąją kultūrą, ant kurios bazės stovi šimtmečių praktika ir lobiai, yra didelis nūdienos klausimas ir kartais sukeliantis nemažą problemą tėvams, auklėtojams ir sociologams.

Petras Meilnikas

Ritos Markelytės-Dagienės tapybos ir mišrios technikos darbų parodos atidarymas bus sekmdienį, gegužės 19 d. nuo 2-4 val. p.p. John G. Blank Center for the Arts, 312 East Eight Street, Michigan City, Indiana. Paroda tęsis iki birželio 15 d. Musiejiaus lankymo valandos: kasdien nuo 10 v.r. iki 2 v.p.p. (įskaitant šeštadienius). Sekmdieniais muziejus uždarytas.

Šiame numeryje:

Ar vaizdinė kultūra ištums rašytinę? • Lietuvių uždaviniai laiko ir erdvės perspektyvoje • Lietuvių operos ir Kauno Muzikinio teatro koncertas Čikagoje • Anna Frajlch eilėraščiai • Nerijos Linkevičiūtės ir Roberto Mockaus koncertas Lemont'e • Baltų ir suomių muzika Kalifornijoje

Lietuvių uždaviniai laiko ir erdvės perspektyvoje

JUOZAS MEŠKAUSKAS

Kiekviena tauta ar valstybė tautų ar valstybių vystymosi skalėje turi tam tikrą reikšmę. Lietuvių tautos atsiradimas prie Baltijos mums nėra tikrai žinomas savo aplinkybėmis. Europos istoriniuose žemėlapiuose, pvz., 117-ųjų metų žemėlapyje, kur aprašoma Romos gana didelė imperija, Lietuvos dabartinė teritorija pažymėta tik „Aestis“, be jokių ribų apibrėžimo. Europos žemėlapyje 600-aisiais metais mūsų gyvenamoji vietovė jau pažymėta „Lithuanians“. Daugmaž dabartinė Lenkijos teritorija pažymėta „West and East Slavs“. O kai kuriuose 1000-ųjų metų žemėlapiuose jau yra „Duchy of Poland“ ir „Zhmuds Lithuanians“. Ir apie 1200 metus žemėlapiuose jau yra „Lithuania“ su aiškiai teritorijos ribomis.

Kas davė Lietuvos valstybei pradžią, mes dar tikrai nežinome. Istorikas Vijkas Albertas Kojalavičius (1609-1677) mini Žemaitijos kunigaikštį Erdvilą ir jį vadina „žymiausiu Lietuvos didvyriu“. Tas valstybės vystymasis truko šimtmečius. Taip visoje Europoje ir gretimuose žemynuose vyko kunigaikštijų, valstybių ir imperijų kūrimasis ir griuvimas. Iš istorijos žinome Romos, Ispanijos, Germanų-gotų, Bizantijos, Otomanų imperijas. Kiekviena iš jų kuo nors viena nuo kitos skyrėsi ir istorijoje teigiamai ar neigiamai vertinama. Romos imperijai priskiriama teisės ir techninės kanalizacijos bei vandentiekio sistemų pradžia pasaulyje. Ispanų imperija laikoma nusipelnusi, kad ji davė paskatą valstybės kurtis nacionaliniais-tautiniais pagrindais. Germanų-gotų imperijai priskiriama nuopelnai, kad ji padėjo pagrindus religijų vystymosi eigai.

Šimtmečių bėgyje Lietuvos kunigaikštiai ir jos Didieji kunigaikštiai plėtė Lietuvos teritorijos ribas. Jogailos ir Vytauto

Šio straipsnio autorius dr. Juozas Meškauskas, medicinos studijas baigęs Vytauto Didžiojo universitete Kaune, jas gilinęs Vienoje ir Berlyne, nuo 1933 iki 1939 metų buvo Vytauto Didžiojo universiteto Medicinos fakulteto vidaus ligų klinikos asistentu, 1939-1941 metais privatdocentu ir docentu. Nuo 1941 iki 1944 metų jis buvo Vytauto Didžiojo universiteto profesorius, vidaus ligų klinikų vedėjas ir Medicinos fakulteto dekanas.

Dr. Meškauskas yra aktyviai dalyvavęs Lietuvos ir išivijios katalikiškoje ir medicinos organizacijose: 1929 metais pirmininkavo „Gajos“ korporacijai, 1946-1948 Lietuvių tremtinių gydytojų sąjungai Vokietijoje, 1949 metais buvo Tarptautinės tremtinių gydytojų sąjungos komiteto narys, nuo 1949 iki 1957 metų buvo Ateitininkų federacijos tarybos pirmininkas.

Algis Jakšas
Svencionėliai

Ruku balade Nr. 13
(Kernavė)

laikais Lietuvos teritorija siekė nuo Baltijos iki Juodųjų jūrų. Ir kada Jogaila 1386 m. vasario 18 d. vedė Lenkijos karalaitę Jadvygą ir tu patį metų kovo 4 dieną buvo karūnuotas Lenkijos karaliumi, tokiu būdu Lietuvai suartėjant su Lenkija, nors Lenkija tuo metu buvo tris kartus mažesnė už Lietuvą, Lietuva tapo tikra imperija. Ji tuomet jungė daugelį kunigaikštysčių, miestų, teritorijų ir tautybių. Kokių būdu ji tapo imperija ir kuomi ji yra charakteringa, kaip kad kuo nors charakteringos yra kitos imperijos (žr. žemėlapius Nr. 1 ir Nr. 2 žemiau ir 3 psl.) – į šituos klausimus mūsų istorikai dar nėra atsakę. Lietuvos teritorijos išsiplėtimą kai kas vadina „žemių rinkimu“, kiti tai laiko mažų karų ir kunigaikštijų žemių vedybinių machinacijų rezultatu ir panašiai. Bet man atrodo, kad tai yra per pigus aiškinimas.

Istorikas Kojalavičius, rašydamas apie lietuvių tautą ir Lietuvos valstybės kūrimąsi, mini seimelius ir kunigaikštius ir pažymi, kad kunigaikščiai buvo seimelių renkami. Kaip seimeliai buvo sudaromi, niekur nėra pasakyta, ir kokios jų kitos funkcijos buvo, be kunigaikštų rinkimo, taip pat neaišku. Kojalavičius taip pat mini senatą jau kunigaikščio Rimgaudo valdymo laiku. Tačiau to senato funkcijų nenurodo. Betgi jis mini, kad kažkoks negeras valdovo poelgis „sukėlė kur kas didesnį nepalankumą tautoje negu senatė“. Tai buvo apie 1266 metus. Tos seimų ar senato ir kunigaikštų teisės ir pareigos nebuvo surašytos. Vėliau kunigaikščiai pradėjo leisti vadinamas privilegijas. Jogailos privilegija išleista 1387 m. vasario 20 d. Ji suteikė plačias teises įvairiems visuomenės sluoksniams, vidurinei klasei ir bajorams. Žymiai suma-

žino kunigaikštų teises.

Kazimiero Jogailaičio privilegija, išleista 1447 m. gegužės 2 d., sustiprino pašlijusias kunigaikštų teises ir pareigas ir draudė mažinti Didžiosios Lietuvos Kunigaikštijos teritoriją.

Aleksandro, Didžiojo Lietuvos kunigaikščio, privilegija, išleista 1492 m. rugpjūčio 6 d., pripažino dar didesnes teises didikams ir jų tarybas, taip pat ponų tarybas. Tos tarybos reikšėsi ne tik kaip įstatymus ar potvarkius leidžiantis organas, bet ir kaip valdantis organas.

Privilegijos ir seimų ar senato bei tarybų išleisti įstatymai buvo surinkti, ir 1529 metais buvo išleistas Pirmas Lietuvos Statutas. Bet jau 1544 metais Lietuvos Brastos seimas nutarė sudaryti komisiją iš penkių katalikų ir penkių pravoslavų naujam statutui paruošti.

Antras Lietuvos Statutas paskelbtas 1566 metais. „Antrame

Lietuvos Statute buvo sukurtos tokios teisinės normos, kurios liudijo to meto juridines, teorines ir praktines įstatymdavystės tobulumą ir aukštumą ne tik Lietuvoje, bet ir Vakarų Europoje“ (Konstantinas Avižonis). Tais pačiais metais jau pradėta rūpintis trečiojo statuto ruošimu.

Liublino seime, įvykusiame 1569 metais, Didžioji Lietuvos Kunigaikštija prarado nepriklausomos valstybės vardą (žr. žemėlapi Nr. 2). Bet Lietuvos valstybė ir po unijos turėjo pasilikti visiškai atskira, savarankiška ir nepriklausoma valstybė, sudariusi sąjungą su Lenkija (Avižonis). „Abi valstybės toje sąjungoje savo vidaus gyvenime buvo savarankiškos ir viena nuo kitos nepriklausomos“ (Avižonis).

Trečiojo statuto sudarymui labai daug prisidėjo bajorų seimai

(Nukelta i 3 psl.)

Žemėlapis Nr. 1

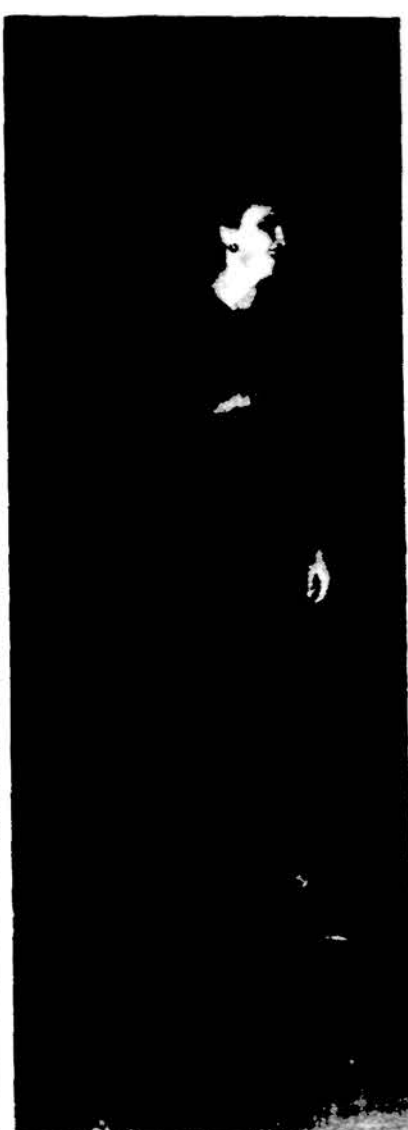
Vaidas Vysniauskas

Violeta Sagaitytė

Juozas Malikonis

Sabina N. Martinaitytė

Danielius Vebra

Virgilijus Noreika

Benjaminas Želvys ir Kauno Muzikinio teatro šokėjos

Mykolas Rekys, Gediminas Maciulevičius, Juozas Janušaitis, Juozas Malikonis, Jonas Janulevičius.

Kauno Muzikinio teatro baletas

Operetės, operetės...

RICARDAS SOKAS

Mums jau tapo lyg ir įprasta, jog atbūtant gamtai ir besiskleidžiant pirmiesiems pavasario žiedams, mūsų išėjvijos kultūriname gyvenime turi pražysti gražus muzikinis žiedas – tai Čikagos Lietuvių operos kolektyvo statomos operos, kurios jau keturiasdešimt metų iš eilės džiugina ir stebina visus muzikos mylėtojus. Būtų galima pasakyti daug šiltų ir gražių žodžių operos kolektyvo adresu, tačiau šio rašinio tikslas yra šusįs su kitu, taip pat labai svarbiu kultūriniu įvykiu, apie kurį norėtusi pasidalinti kai kuriomis mintimis.

Kaip jau žinome, keleri metai iš eilės į pagalbą Čikagos Lietuvių operos vienetai iš Lietuvos yra kviečiami žymiausi menininkai. Suprantama, tai tikrai aukštos klasės artistai, todėl būtų gaila juos pamatyti tik vieną kartą, jiems dainuojant ir vaidinant operos spektakliuose. Tuo būdu jau tapo labai gražia tradicija, po operos premjeros praėjus savaitei, surengti svečių – atlikėjų koncertą, dalyvaujant ir operos chorui. Taip įvyko ir šių metų balandžio 28-ąją, kai klausytojai vėl galėjo žavėtis puikiu pooperiniu koncertu.

Kaip ir visada, taip ir šiuo atveju operos valdyba sprendė įvairius klausimus: kaip geriau suorganizuoti koncertą, kokio jis bus pobūdžio, kas jame dalyvaus. Tikrai šių metų susiklosčiusios sąlygos vedė į vieną negincijama atsakymą, nes jeigu turime svečiuose orkestrą, dirigentą ir solistus, tai, be abejo, turime unikalią progą juos visus išgirsti šiame koncerte. Juo labiau, jog Kauno Muzikinio teatro pagrindinį repertuarą sudaro operetės, kurios pas mus gana retai girdimos. Taigi buvo nuspręsta svečiams savo nuožūra sudaryti programą ir ją parodyti Čikagos publikai. Na, o užbegant visiems įvykiams už akių ir susumuojant viso koncerto rezultata, drąsiai galime pasakyti – Šaunuoliai! – Bravo! – visiems, kas tik prisidėjo prie šio koncerto ruošimo ir atlikimo. Vien tik girdint žiūrovų reakciją po koncerto, buvo galima spręsti apie tai, koks tai buvo puikus ir nepakartojamas renginys.

Suprantama, šio rašinio tikslas nėra analizuoti kiekvieno solisto

atskira ariją ar šokėjų kiekvieną judesį. Tik bendrais bruožais norėčiau priminti koncertą žiūrovams, kurie jį matė ir girdėjo, o tuos, kurie negalėjo dalyvauti šiame renginyje, norėčiau nors mažą dalimi supažindinti su jo eiga, pasidalinti mintimis apie mažiau ar daugiau pavykusius koncerto momentus.

Praėjus programą prieš koncertą, nesunku buvo pastebėti, jog mes galėsime išgirsti net trisdešimt vieną muzikinę ištrauką iš operų ir operėlių. Tuoj pat daug kam kilo klausimas, ar nebus per daug. Tačiau, kaip vėliau galėjome įsitikinti, tos abejonės neturėjo pagrindo, nes atlikėjų meistriškumas ir nuostabi

muzika visus tiesiog pakėrė ir niekas net nepastebėjo, kaip greitai prabėgo koncertas, kuris truko net dvi su puse valandos.

Koncerte dalyvavo Kauno Muzikinio teatro ir Vilniaus operos artistai. Sopranai: Aušra Cicenaitė, Danutė Dirginčiūtė, Sabina Martinaitytė, Violeta Sagaitytė; tenorai Virgilijus Noreika, ir Vaidas Vysniauskas; baritonai: Gediminas Maciulevičius, Mykolas Rekys, Danielius Vebra, Benjaminas Želvys; bosas Juozas Malikonis; baletų šokėjos, Čikagos Lietuvių operos choras.

Koncerto sėkmę lėmė dar ir tai, jog muzikiniai numeriai buvo išdėstyti tam tikru priešpastatymo principu. Po kelių solistų pasi-

rodymo eidavo duetas ar didesnės dainininkų grupės atliekamas kūrinys, po lyriškesnės nuotaikos operetės ištraukos, buvo šokis ar humoristinės scenos. Programa buvo pradėta tradiciškai, t.y. instrumentiniu kūriniu. Buvo atlikta Johann Strauss uvertiūra iš operetės „Šikšnosparnis“. Šis techniškai nelengvas muzikinis kūrinys buvo atliktas visiškai įtikinamai, gal tik buvo kiek keistokas kai kurių instrumentinių grupių (varinių ir medinių pučiamųjų) kambarių skambesys, tačiau, žinant visas taupymo sąlygas, didesnio orkestrantų skaičiaus tikėtis ir neįmanoma. Geras orkestro bruožas, jog šiame kūrinyje gerai derėjo visos orkestro grupės. Suprantama, didžiausią įtaką koncerto pasiekime ir didžiausią atsakomybę turi orkestro dirigentas. Šį kartą svečiuose buvo maestro Juilijus Geniušas. Jau operos pastatymuose, o taip pat ir šiame koncerte matėme, jog šis menininkas puikiai valdo muzikinę kalbą, turi labai išraiškingą ir aiškią dirigavimo artikuliaciją, žino vokalinę muziką ir yra labai energingas. Ši jaunatviška energija ne visada buvo įtikinanti tose koncerto vietose, kur orkestras turėjo tiesiog prisiderinti prie atlikėjų, sakykime, „silpnėsių“ pusių, arba tiesiog kartais norejosi išgirsti kai kuriuos solistus nespėdžiant balso, o dainuojant tiesiog piano. Ir suprantama, jog šiame koncerte dėl šios problemos labiau nukentėjo solistai, kurioms kartais dainuojant arijas pirmos oktavos ribose buvo sunkoka „rūgtyniauti“ su orkestro dinamika.

Kalbant apie dainininkus, pirmiausia norėčiau atkreipti dėmesį į solistes. Šiame koncerte jų buvo keturios, visos tikrai žavios, tačiau viena į kitą nepanašios. Pirmoji iš solisčių į sceną išėjo Violeta Sagaitytė, kuri šiame koncerte padainavo tris kūrinius: du iš jų kompozitoriaus Emerich Kalman operos „Silva“ ištraukos – Silvos ariją ir Silvos ir Edvino duetą (su Gediminu Maciulevičiumi) ir Vilijos dainą iš Franz Lehar operetės „Linksmoji našlė“. Labiausiai pavykęs muzikiniu atžvilgiu buvo duetas, kuris ir dramaturgiškai buvo įtikinamai išspręstas abiejų solistų. Kitose dviejose arijose buvo tam tikrų artikuliacinių ir intonacinių problemų.

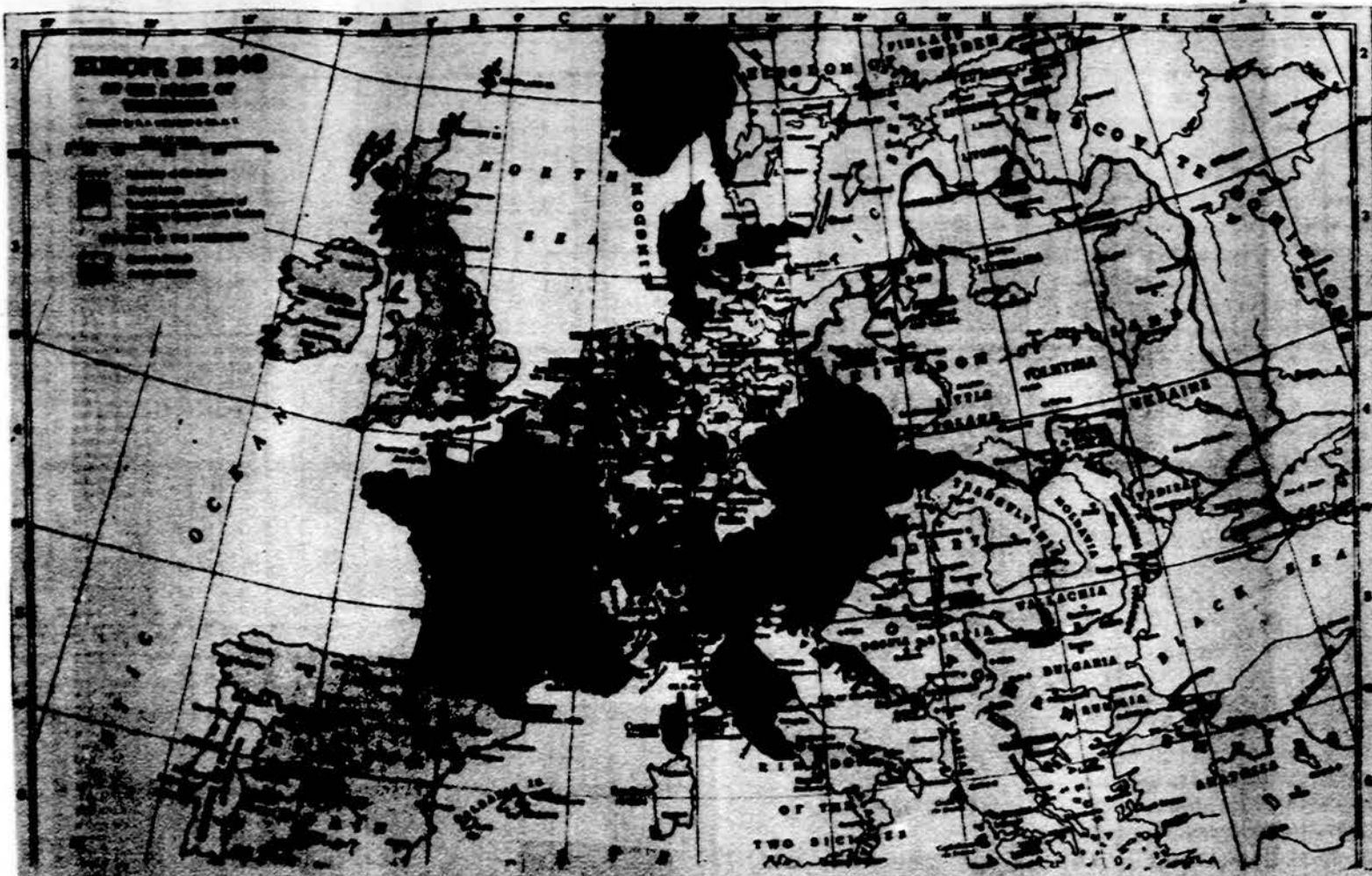
Danutė Dirginčiūtė padainavo du duetus (su Mykolu Rekiu) iš Kalman operetės „Cirko princas“ (Nukelta į 4 psl.)

Aušra Cicenaitė ir Gediminas Maciulevičius

Iš Kauno Muzikinio teatro ir Čikagos Lietuvių operos solistų, orkestro ir choro koncerto, įvykusio šių metų balandžio 28 dieną Marijos Aukštesniosios mokyklos auditorijoje Čikagoje

Visos nuotraukos – Jono Tamulaičio

Zemėlapis Nr. 3

Lietuvių uždaviniai...

(Atkelta iš 1 psl.)

bei ponų ir didikų tarybos. Lenkai tą statuto ruošimą sulėtino, nes jie norėjo, kad Lietuvos ir Lenkijos įstatymai būtų suvienodinti. Lietuviai tam priešinosi. Trečiasis Lietuvos Statutas buvo patvirtintas 1568 m. sausio 22 d., toks kokio lietuviai norėjo, ir jis yra tik Lietuvos statutas. Lietuvos ir Lenkijos teisė nebuvo suvienodinta. Lietuvos statutas buvo paruoštas visų Lietuvos imperijos gyvenančių tautų: lietuvių, gudų, šydų, totorių. „Nors lietuvių vadovavimas šioje srityje yra istoriškai tikras, tačiau atliktų darbų garbe tenka dalytis su kitais tų darbų dalyviais. Ir ši lietuvių tautos garbė ir sąvybė, būtent kooperuoti su kitais dar mūsų nėra atstata“, sako kun. Vytautas Bagdanavičius. Lietuvos Statutas tuo metu Europoje yra unikumas. „Lietuvos statutas savo raudu yra mūsų kultūrinis ryšys su Didžiąja Lietuva Kunigaikštija, kuris igalina mus į ją žiūrėti ne tik kaip į karinį lietuvių tautos pasiekimą, bet ir kaip į aukšto lygio ir realios vertės teisinę kultūrą“, toliau sako kun. Bagdanavičius.

Lietuvos ir Lenkijos unijos metu veikė Lietuvos ir Lenkijos seimai atskirai ir jie sprendavo tų šalių reikalus. Ir ties abiejų kraštų seimai turėdavo bendrus posėdžius, kurie sprendavo Lietuvos ir Lenkijos bendrus reikalus. Tie seimai darydavo gana dažnai

savo posėdžius ir jų nutarimus turėdavo vykdyti kunigaikštiai ir karaliai. Pavyzdžiui, kada Romos imperatorius ir popiežius suplanavo karą prieš turkus ir kada 1465 metais Antiochijos patriarchas Liudvikas atvyko į Lietuvą ir Lenkiją kviesiti Didįjį Lietuvos kunigaikštį ir Lenkijos karalių Kazimierą į to lygio dalininkus, tai karalius Kazimieras atskė, kad jis tą reikalą pateiksias seimui svarstyti, nes tik seimas turis valstybėje aukščiausią valdžią ir be seimo nutarimo jis negaliojo nieko daryti.

Visa tai žinant, kyla klausimas, katin ar Lietuvos valstybė, ar vadinkim ją ir Lietuvos imperija, nėra kartais demokratinės sistemos gimimo ir vystymosi vieta, pradžia Europoje ar ir pasaulyje. Čia istorikai ir politologai turėtų šita problema pastudijuoti ir išryškinti. Jei būtų rasta, kad demokratine valdymosi sistemos gimtinė ir pradžia yra Lietuvos valstybė, tai šiais demokratijos žydėjimo laikais Lietuva galėtų didžiulius davusi jai pradžia. Tą reikėtų pasauliui išryškinti ir lietuvių tauta tautų sudėtyje turėtų kitą respektą.

Kai Lietuvos valstybei besikuriant ir vėliau jai egzistuojant, vyravo tolerantiškumas ir seimeliuose, ir vėliau seimuose, senatose, ponų ar didikų tarybų posėdžiuose, ir bajorų ar kunigaikščių buvo vis pabrėžiama teisingumo ir teisės respekto principas, tai už Lietuvos ribų ry-

tuose vystėsi ir vyravo visai kiti principai. Į Rusiją teisės ir valdžios supratimas atėjo iš Rytų Romos imperijos, ypač iš Justiniano I laikų (484-526), kuris valdė principu „Regis voluntas suprema lex“ - Karaliaus noras ar valia yra aukščiausia teisė. Ten kilo „Caesaro-papism“ terminas, nes kartu buvo „Dominus et Deus“ - valdovas ir dievas. Tai mes vadiname „bizantizmu“ ir tuo rėmėsi Bizantijos imperija, kur valdytojas reikalavo iš savo valdinių absoliutaus paklusnumo. Tuo laiku išsivystė valstybės ir Bažnyčios absoliutus sutapimas, ir Bažnyčia tapo imperatoriaus tarnu. Šitas principas ir sistema iš Bizantijos išsiplėtė visoj Rusijoje. Rusija palaikė ryšį su Graikija. Pz., Jonas III vedė paskutinio Bizantijos imperijos valdovo anūkę, Graikijos princesę, Zoe Sophia ir jis pasivadino „Czar“ nuo žodžio „Caesar“.

Be to, dar manoma, kad rusų tautai ir jos charakteriui turėjo daug įtakos totorių invazija ir jų nemažas Rusijos dalies valdymas gana ilgą laiką. Prancūzų turistai, gal geriau rusus pažindami, sakė: „pakrapštyk rusų ir rasi totorių“.

Rusų ortodoksų religija turi stiprią mesianizmo idėją. Jų Konstantinopolis buvo jiems kaip katalikams Roma. Konstantinopolį 1453 metais paėmė turkams Pskovo vienuolyno vienuolis Philotheos, Maskvos Didžiajam

Rusijos Kunigaikštiumi siūlė Maskvą padaryti ortodoksų religijos centru su užduotim užvaldyti pasaulį bei plėsti tikrą tikėjimą. Su to vienuolio pasiūlymu ir tuo metu kitų bei religijos atstovų veikla gimė principas, kad „Dievas veikia per rusų tautą“. Nuo tų laikų ortodoksų tikėjimą šitas mesianizmo principas nėra užmirštas.

Kadangi Rusijoje valstybė su Bažnyčia buvo labai glaudžiai surišta, kaip kad, pvz., Petras I (1689-1725), mirus patriarchui Adrian 1721 metais, naujo patriarcho nepaskyrė, bet tas pareigas pasiėmė pats, tai valstybės valdovo norai ir ortodoksų - (ortodoksų) norai tapo tie patys. Bažnyčios visai priklausė nuo valdžios arba tapo valdžios įrankiu. Rusas ir ortodoksas buvo vienas ir tas pats. Pz., Katryna II, gimusi 1729 metais, Rusiją valdžiusi nuo 1762 iki 1796 metais, vokiečiai iš Stettino, iškėjęs už Petro II 1745 metais priėmė ortodoksų tikėjimą, nes ji turėjo tapti ruse ir ortodokse. Ir reikia pasakyti, kad ji buvo labai aktyvi rusė ir ortodoksė. Jai valdant, Rusija labai stipriai pasistūmė į Vakarų.

Lietuvos-Lenkijos karalystė buvo padalinta 1772 metais. Antras padalinimas įvyko 1793 metais ir trečias padalinimas - 1795 metais. Visi padalinimai įvyko, valdant Rusiją Katrynai II (žr. žemėlapi Nr. 3). Ji mirė pasakė: „Jei aš galėčiau valdyti dar du šimtmečius, tai Rusijos valdžia būtų iki Atlanto“.

Kaip Lietuvos valstybės pradžia, kūrmasis, jos plėtimasis ir egzistencija, taip ir jos žuvinimas yra idomus iš dalies paradoksiškas. Idomus ta prasme, kad Lietuvos valstybės kūrimosi procese tarp kitų motyvų ir priemonių figūravo ir militarinės jėgos metodas. Po daugelio šimtmečių valstybės egzistavimo, jai žūstant, gynybiniui militarinio jėgos metodo beveik nebebuvo. Beveik tas pats įvyko ir su Lenkijos valstybe. Paradoksiškas ta prasme, kad Vakarų valstybės ir kai kurios imperijos Lietuvos valstybės ir Lenkijos susijungimo norėjo, jo laukė ir Liubline įvykusia unija buvo patenkintos, ja džiaugėsi, bet po kelių šimtų metų dalyvavo Lietuvos-Lenkijos karalijos padalinime (germanai ir austrai).

Reikia manyti, kad Lietuvos valstybė savo ribose tolerancija kitoms tautoms ar kitų tautų gyventojams, savo teisingumu, teisės supratimu ir interpretacijos, savo gyventojams ir luomams teisių ir privilegijų suteikimu ir respektavimu ir savo valdžios santvarka šioje Europos geografinėje padėtyje buvo per ankstyvas fenomenas. Lietuvos kaimynai, kaip rytuose, taip ir vakaruose,

Anna Frajlich

DAR KELYJE

Yra
poza turėti (ka?) ir būti (kuo?)
gyventi dar yra
plačiai kaip pievos ežerų
nesulaikytai kaip vėjas uoste
gyventi lipnios spurgos dangaus
plieniniam fone

ir kolonos stovinčios vis ten
kur prieš amžius iškelbos.
Kasdien ryte pabundu
lyg iš sapno amžino
o tiek nuveikti
Apmąstyti
perskaityti
tik įpusėjus
neišlyginti marškiniai
dar ne... kitas skruostas
Paskutiniai lapai šlama už lango
klevo šakojė
o laikas apie mirtiną ligą
dar kelyje.

GLOSA EILĖRAŠČIUI APIE KLEVĄ

Tą klevą jau nukirto
petys nudžiūvo jam
jis buvo čia anksčiau
ar būsiu aš ilgiau
šviesiau namuos be jo
o languose tuščiau.

KALBA APIE EŠĘ

Žalia lanka sau ėjo eseistas
pamatė siautėjant žolė du vabalus
du blizgančius vabalėlius ir šūktelėjo:
Eureka!

tuoj esė parakysiu „Apie žmogaus likimą“.
Turiu Susan Sontag citatą
tokia gera pradžia
ji veda tiesiai į esmę Spinozės
vietoj žolės turiu aš stiebą
besisupantį tolumoj
supras žinovai aliuziją Paskalio „Minciai“...
Čia savo išvadas didžias akimirkai
ir dar ką nors apie
moterišką madą pasakysiu
kaip tai veikia vabalėlių
.....ir kupranugarių
gyvenimą seksualų
analizuosiu Joyce'ą
cituosiu „La Monde“
užbaigsiu jungdamas
vabalus su Graikija
kupranugarius su kedrais
skersai dar kokį archetipą
čia prisiminsiu Levi-Strauss
ten pridursiu Eliade...
Ir nustebins visus mano drąsios pažiūros
asociacijos tolimas
požiūrių platumas
nieks neatspės
kad vabalėliai skatinantiai
paveikė mane
kai ėjau
žalia pievele.

APIE RŪSIUS, OBUOLIUS IR PORTRETUS

O mūsų rūsyje taip pat
obuoliai daržū kvepėjo
bet kaip tai aprašyti įeigu tiek poetų
tame rūsy jau rašė
ir apie kvapą obuolių tų
ir kas žino ar tik vienas
buvo toks rūsys
vaikystės metu
ir ar taip pat kiekvieną žiemą
visiems vienodai obuoliai kvepėjo
ar buvo tokios rūsiuose spyna ir kaladė
kaip mūsų?
O buvusiuose vokiečių daržuose
beveik kaip hesperatiškuose
auksiniai renetai augo lyg zuikių
juokingom gatvutėm
su vienu skruostu raudonu
atsargiu judesiu reikėjo
skinti nuo šakų
rūpestingai delioti į krepšius
į drožles ir popierių vynioti
ir kvepia jau ne rūsyje
bet poetų eilėse
sudeiti meistriškai
vesternų sidabrinuose padėkluose.

BRAQUE - RETROSPEKTYVI PARODA

Valty ir biliardo stalai
į vieną egzistencijos maišą įmesti
obuolių kopojimui plieniniai peiliai
ir konservų atidarytuvai
vynuogienų penklinėje
- ir žalios alaros sidabro natose
rudos spalvos
išderinta gūtra
geometrinė betvarkė stogų
atiduota vėjui
ir drobės žiniai.

BAŽNYČIA TURI PRIEŠINTIS MATERIALIZMUI

Popiežius Jonas Paulius II ragina Pietų Korėjos vyskupus kovoti su materialistiniu nuostatu plitimu Azijoje ir vadovauti evangelizacijai šalyje ir už jos ribų, kovo 26 d. kreipdamasis į Pietų Korėjos vyskupus, atvykusius į Romą vizitui „ad limina“.

Popiežius teigiamai įvertino ženklus, liudijančius

(Teisins ateinanti
šeštadienį)

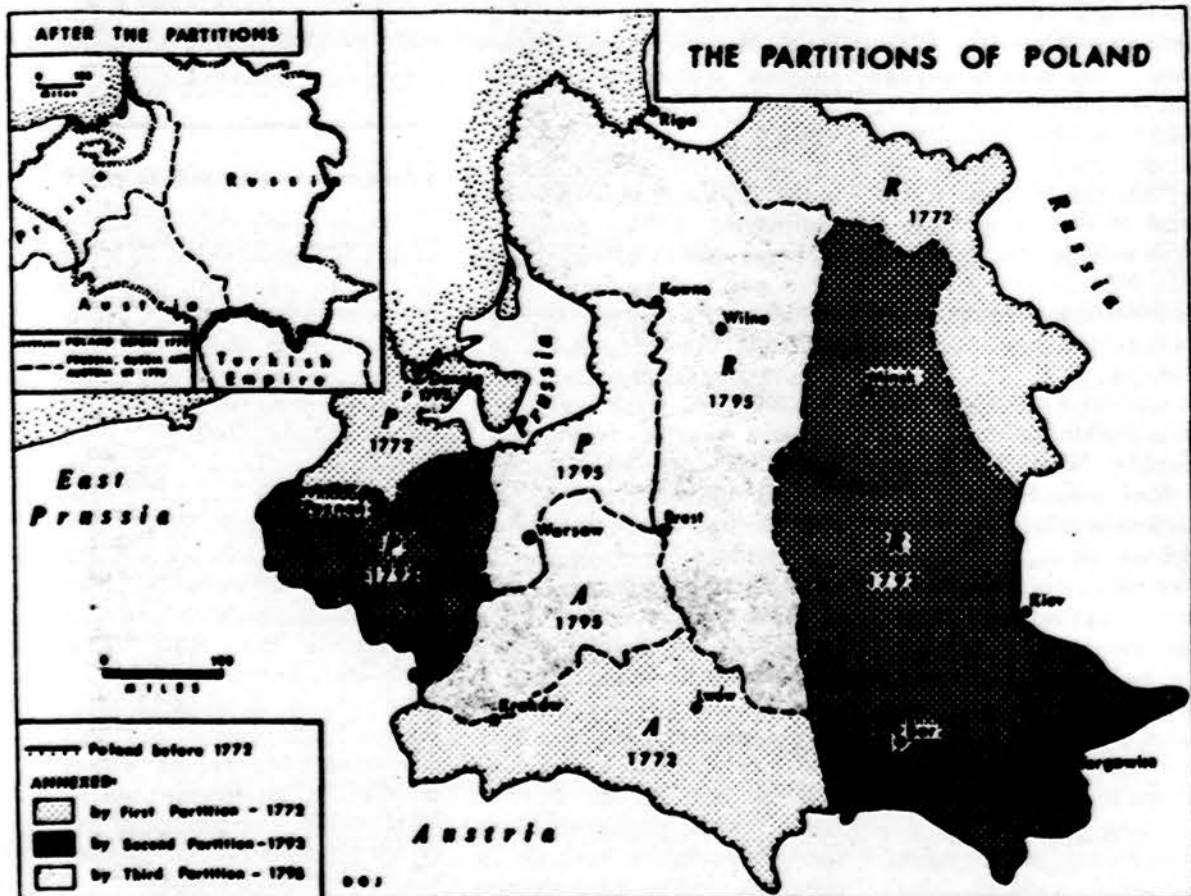
Bažnyčios augimą šioje šalyje. Pasak vyskupų, kiekvienais metais pakrikštijama maždaug 100,000 suaugusiųjų. Pašaukimų pagausėjo tiek, kad teko įsteigti naują seminariją.

Syktu popiežius įspėjo, kad Bažnyčios mokymas yra aiškiai reikalingas visuomenei, vis labiau pasižymintiai „materialistiniu realybės traktavimu“, ypač būdingu jaunesniosioms kartoms. Jis dar pridūrė, jog Azijos ekonominę vystymąsi lydi tam tikri kultūriniai poveikiai, prieštaraujantys tradicinėms autentiškosios šio regiono vertybėms.

„Vertybių krizės“ sąlygomis vyskupai turėtų ypač energingai ginti žmogaus gyvybės neliečiamumą nuo prasidėjimo mo-

mento iki natūralios mirties. Jis taip pat pastebėjo, kad Pietų Korėjos Bažnyčia, kuriai priklauso per 7 proc. šalies gyventojų, privalo plėsti savo misionieriškąją veiklą Azijoje.

Pietų Korėjos Vyskupų konferencijos pirmininkas arkivyskupas Paul Moun-hi Ri popiežiui sakė, jog Bažnyčia jo šalyje pasirengusi evangelizuoti Aziją. „Mes laikome savo pareigą skelbti Evangeliją Šiaurės Korėjoje ir kaimyninėse šalyse, pavyzdžiui, Kinijoje ir Rusijoje“. Jis taip pat pridūrė, kad Pietų Korėjos Bažnyčia dėmesingai stebėjo komunizmo žlugimo procesą ir nekantraudama laukia progos pradėti evangelizaciją Šiaurės Korėjoje, kur Bažnyčios veikla iki šiol yra suvaržyta.

Zemėlapis Nr. 3

„Pavasario balsai“ Lemont'e

NIJOLĖ KAŠUBIENĖ

Sekmadienį, gegužės 5 dieną, 12:45 val. p.p. Lietuvos dailės muziejuje, Lemont, Illinois, įvyko „Saulutės“ Lietuvos vaikų globos būrelio Motinos dienos koncertas „Pavasario balsai“.

Atvykstančių svečių laukė pavasario gėlemis papuoštas užkandėlių stalas, vynas ir kava. Jaukia nuotaika besidalindami, pasišnekeję ir pabendraję susirinkusieji užėmė vietas išklausyti koncertą.

Visus pasveikino „Saulutės“ Lietuvos vaikų globos būrelio pirmininkė Indrė Tūnėlienė ir pakvietė solistę Neriją Linkevičiūtę-Kasparienę ir muziką Robertą Mockų atlikti koncerto programą.

Abu menininkai lietuvių visuomenei iš seniai gerai pažįstami. Nerija dainavo Lietuvos operos ir „Dainavos“ ansamblio pastatymuose, yra surengusi daug koncertų ne tik JAV, bet ir Australijoje, Didžiojoje Britanijoje, Kanadoje ir Pietų Amerikoje. Robertas Mockus septynerius metus buvo Lietuvos operos chorvedys ir akompaniatorius, ir taip pat yra atlikęs nemažai solo koncertų.

Pirmoje programos dalyje Nerija Linkevičiūtė, akompanuojant Robertui Mockui, padainavo šias dainas: „Na tai kas?“ (žodžiai L. Grigaitytės, muzika K. Kavecko), „Ko tu vaikštai?“ (žodžiai E. Mielaičio, muzika V. Budrevičiaus), „Aguonėlės“ (žodžiai Kazio Binkio, muzika Juozo

Nerija Linkevičiūtė-Kasparienė dainuoja „Saulutės“ suruoštame koncerte gegužės 5 dieną Lietuvos dailės muziejuje, Lemont, Illinois.

Pianistas Robertas Mockus atliko antrą „Saulutės“ koncerto dalį.

Grudžio), „Ugnelė“ (žodžiai A. Baltakio, muzika A. Bražinsko) ir „Aš, anyta“ (liaudies daina, muzika – Juozo Grudžio). Nuo-

taikingos ir pažįstamos lietuvių kompozitorių dainos tuoj užmezgė šiltą ryšį tarp publikos ir solistės.

Antrą koncerto dalį atliko muzikas Robertas Mockus, paskambindamas Frederic Chopin Nocturne in F Major, Op. 15, No. 1, Johannes Brahms Two Piano Pieces iš Op. 118 (Intermezzo in A Major ir Ballade in G Minor). Tęsdamas šio koncerto žaismingą nuotaiką, šią dalį Robertas užbaigė mėgstama William Bolcom kompozicija: Graceful Ghost Rag (1971).

Trečią koncerto dalį scenon vėl sugrįžo Nerija su Robertu Mockum ir padainavo: „Gimtieji namai“ (žodžiai N. Ščiukaitės, muzika M. Savėno), „Sode“ (žodžiai Jono Aisčio, muzika Giedros Gudauskienės), „Gimtinės aidai“ (žodžiai P. Gaulės, muzika B. Gorbalskio), „Metai“ – ciklas (žodžiai Prano Lemberio, muzika Giedros Gudauskienės).

Klausytojai savo gausiu plėtimu iškviestą solistę bisui. Popietė praėjo labai smagiai, o programos atlikėjai buvo apdovanoti gėlemis.

„Saulutės“ pirmininkė Indrė Tūnėlienė pasidžiaugė gražiu koncertu, padėkojo abiems menininkams, visiems, kurie prie šios popietės pasisekimo prisidėjo, ir publikai už atsilankymą.

Kaip būtų gera, kad ši giedra pavasariška nuotaika suptų ir vargstančius Lietuvos vaikus, kurių skaičius, deja, nemažėja. Savo atsilankymu kiekvienas, kad ir mažai dalimi, prisidėjo prie šių bedalių vaikų gyvenimo praskaidrinimo.

Koncerto programa surinktų aukų, padengus jo išlaidas, visa likusi suma paskirta vargstantiems Lietuvos vaikams.

Čikagos Lietuvių operos solistė Audronė Gaiziūnienė prie vaikų stalo pooperiniame pobūvyje su Vanda ir dr. Ferdinandu Kaunais.

Operetės, operetės...

(Atkelta iš 2 psl.)

„se“ ir Johann Strauss, Jr. operetės „Čigonų baronas“, kurie buvo atlikti labai šiltai, vedant poetinę mintį abiem solistams kartu su muzikine mintimi, tuo pačiu sukuriant nedidelį „spektaklį“. Kiek blankiau nuskambėjo žymių „Karambolina“ iš Emerich Kalman operetės „Monmarto žibuoklė“, kur labiau buvo girdimos tik aukštos natos.

Solistė Aušra Cienaitė padainavo net penkias operetės ištraukas, iš kurių buvo trys duetai ir du solo kūriniai. Į ką visi žiūrovai pirmiausia galėjo atkreipti dėmesį, klausiant ir stebint šią solistę? Tikriausiai pirmas išpuolis, jog tai „klasikinė“ operetės atlikėja. Gražus balso tembras, puiki sceninė išvaizda, labai gerai jaučianti judesį ir gerai šokanti, žodžiu, visa tai, kas reikalinga operetės žanrui.

Labai brandžiai, kokybiškai ir įtikinamai buvo atlikti kūriniai, kuriuos padainavo solistė Sabina Martinaitė. Ji atliko Emerich Kalman Fedoras ariją iš operetės „Cirko princesė“ ir George Bizet „Segidilija“ iš operos „Carmen“. Tikrai buvo malonu klausyti jos dainavimo, nes nebuvo jaučiama nei techniško sunkumo, nors jų užtenkama yra „Segidilijoje“, nei jokių trūkumų, dainuojant tiek žemas, tiek aukštas natas, žodžiu, buvo galima gėrėtis tik nuostabią muziką, kuriama solistės.

Solistai baritonai Gediminas Maciulevičius ir Benjaminas Zelvyš, iš pažiūros „tvirtai“ sudėti, lyg neatrodo tokie operetiniai, tačiau žiūrovai neturėjo įsitikinti jų judrumo ir sugebėjimo gerai šokti. Maciulevičiaus ryškiausiai nuskambėjo kūrinys, tai Misterio ariją iš operetės „Cirko princesė“, kur solistui pavyko gražiai išdainuoti net ir aukšto registro natos, neperspaužiant, išlaikant bendrą kūrinio frazuotę. Solistas Mykolas Reks atkreipė dėmesį kaip „retro“ atstovas scenoje, nes jo atlikti kūriniai (Siu-Congo ir Barinkajaus duetas) buvo perteikti labai jausmingai, gal netgi šiek tiek manieringai.

Jaunasis tenoras Vaidas Vyšniauskas padainavo Tonio dainą iš muziklo „West Side Story“. Šiam dainininkui labiau pavyko antroji dainos dalis, kur vyrauja aukštesnės natos, nes žemame registre nesijautė frazavimo ir trūkta ryškesnio balso skambėjimo.

Labai maloniai visus nustebino baritonas Danielius Vėbra. Gal kas nors galėtų šiam solistui prikišti tam tikrą operetinio lankstumo ar judrumo trūkumą, tačiau jam padainavus dvi itališkas dainas, salė iš susižavėjimo sužibėjo, kadangi solisto

Pobūvyje kalbasi Lietuvos operos solistas iš Vilniaus Virgilijus Noreika su Aleksu Lauraitiu.

Jono Tamuliošo nuotraukos

ramus ir įtikinamas dainavimas daug kam padarė labai gerą įspūdį, tuo labiau, jog šis solistas gamtos apdovanotas gražiu, sodriu baritono tembru.

Bosas Juozas Malikonis jau po kelių minučių užkariavo publikos simpatijas savo artistišku, gražiu ir techniškai gerai įvaldytu balsu. Jis padainavo dvi operetės ištraukas, kurios buvo tarsi dvi išbaigtos istorijos (Figaro arėja iš Mozarto operos „Figaro vedybos“ ir Župano kupletai iš Strauss operetės „Čigonų baronas“).

Žinoma, visi su nekantrumu laukė ir Virgilijaus Noreikos pasirodymo, nes šis dainavimo meistras visada visiems suteikia tikro pasigėrėjimo savo profesionaliu muzikavimu ir balso valdymu, nesvarbu, kokio stiliaus muziką dainuotų. Ir šį kartą mes pajautėme, kaip meistriskai maestro sugeba „suplanuoti“ kūrinį, net jeigu ir kartodamas jį. Šiam žiūrovams, gali scenoje taip skirtingai, bet įtikinamai interpretuoti žinomiausius kūrinius, kaip Barinkajaus ariją iš „Čigonų barono“, ar Verdi „Brindisi“. Mes galime solistui palinkėti dar tik daug „balsingų“ metų.

Kaip papuošalas koncerte buvo aktyviosios balerinos, kurios daug prisidėjo prie to, jog žiūrovai tikrai galėjo pasijausti kaip tikrame operetės spektaklyje. Jų laikysena, išvaizda ir grakštumas

ne vienam žiūrovui pasiliks ilgą laiką.

Na, o kai į sceną įėjo Čikagos Lietuvių operos choras, tai tapo aišku, jog koncertas greitai baigsis, nes šį kartą choras pritarė dviem kūriniais, dainuojant solistams. Tai ištraukos iš Strauss'o „Čigonų barono“ ir Verdi operos „La Traviata“.

Koncertui pasibaigus, visa publika atsistojusi plojo solistams, kurie iš tikrųjų nusipelnė pagyrimų – BRAVO! BIS!

„LIFE“ – šventė mieste

Dešimt dienų Vilniuje bus rodomi LIFE spektakliai. Šį kartą festivalio rengėjai pakvietė tokius atlikėjus, kad būtų patenkinami visi žiūrovai. Festivalyje dalyvauja belgų baleto trupė, lenkų teatro trupė parodys Antono Čechovo „Dėdė Vania“, Juozo Tumino Islandijoje pastatytas „Don Žuanas“, Vokietijos „Murr“, kurį Rūta Vanaigaitė skiria intelektualiam jaunimui, prancūzų baleto „May B“, anksčiau pastatytą lietuviški spektakliai. Beje, Rūta Vanaigaitė sako, kad daugiausia žiūrovų renkasi lietuviškus spektaklius. LIFE rengėjai nori, kad festivalis būtų šventė visam miestui ir programa teatro gurbanams. Per pirmąsias dvi dienas buvo išpirkti visi pigesni bilietai po 25 litus (6 USD).

Dėmesys baltų muzikai

Dar ne taip seniai Kalifornijos universitetas Fullerton'e (Orange apskrityje) lietuvių tarpe garsojo kaip poetės profesorės Elenos Tumienės buveinė. Čia ji daugelį metų skaitė lyginsamosios literatūros paskaitas, įvairiomis progomis surengdama vakarus supažindinti su lietuvių tautosaka, dainomis, poezija, Donelaičiu, poezijai pasitelkdama instrumentalistus.

Galvojau apie tai, gegužės 3 dieną atsivėdęs šio universiteto talpoje Mažosio teatro salėje pasiklausyti unikalaus koncerto, pavadinto „Music of the Balto-Finnic Tradition“. Suomiu, estu, latvių, lietuvių vėliaus vertikaliam kabojo nuo scenos lubų. Juodas ilgas suknias dvinčių studentų (71) choras keturiomis eilėmis išsiriškiavo scenoje. Malonu žiūrėti į mielus jaunus veidus. Greta sedinties ponios Fideles Rodriguez paklausiau, kuri jos dukterė. Parodė: dešinėje, altų pusėje, dailią jos Angėlą. Daugiau kaip trečdali choro sudaro nauji emigrantų iš Pietryčių Azijos dukros. Sunku įsivaizduoti, kaip tos merginos sugebėjo fonetiškai įsikalti suomių, estų, latvių, lietuvių kalbų žodžius. Atidus darbas.

Chorvedys muzikos profesorius dr. D. Vance Wolverton 1995 metais kelias vasaros savaites praleido Baltijos valstybėse, ieškodamas vokalinės muzikos moterų balsams. Šioje srityje jo veikla yra labai turininga. Jis glaudžiai bendrauja su tenkščiais kompozitoriais. Šią vasarą Parnu mieste dalyvaus tarptautinėje muzikos dėstytojų konferencijoje ir diriguos Estijos nacionaliniam moterų mokytojų chorui.

Šiame koncerte choras pirmiausia padainavo tris suomių kompozitorių dainas. Po Estijos garbės konsulo Jaak Treiman įžangos – tris estų dainas. Latvijos garbės konsulai dr. Al Reisters tarus žodį, tris latvių dainas. Trumpai, sąmojingai pakalbėjus mūsų generaliniam konsului Vytautui Čekanauskui, atėjo eilė lietuvių trijulei. Suskambo M. K.

Čiurlionio „Ar vėjai pūtė“, Jono Tamulio „Atsisveikinimas“ (Justino Marcinkevičiaus žodžiai) ir Algirdo Martinaičio „Ugnies sodas“.

Džiugino informatyvi programa, su kiekvieno kompozitoriaus muzikine biografija, su dainuojamų tekstų vertimais. Repertuare vyraavo skaidrus,

sakytai, šiaurietiškas lyrizmas, sąlytis su gamta, likimu. Iškirtingi įspūdį padarė estų Gustav Ernesaks „Balandžiai tavo palangėje“, latvių Jekabs Graubins „Miškas drebo nuo šokio“ ir Algirdo Martinaičio ritmiškai išraiškus „Ugnies sodas“.

Pranas Visvydas

Kviečiame prisiminti Freiburg'ą

Sunku patikėti, bet nuo lietuviškos Freiburg'o Meno mokyklos įkūrimo pokario Vokietijoje praėjo 50 metų. Mokyklos dėstytojai ir studentai vėliau sudarė lietuvių dailės branduolį Vakarose. Balzeko Lietuvių kultūros muziejus Čikagoje, norėdamas pagerbti Freiburg'o menininkus ir visus lietuvius, vysčiusius kultūrinę ir švietimo veiklą sunkiomis pabėgėlių stovyklų sąlygomis, ruošia parodą „Freiburg 1946“ ir konferenciją šios mokyklos vaidmeniui mūsų kultūrai aptarti. Bus išleistas išsamus katalogas, skirtas mokyklos dailininkų kūrybai. Parodoje bus rodomi ne tik dailės darbai, bet ir mokyklos dokumentai, recenzijos, fotografijos. Norėtume

parodyti dailininkų kūrybos vystymąsi, eksponuojant mokyklos laikų darbus, o taip pat pačius vėliausius.

Kviečiame atsiliepti visus buvusius Freiburg'o Meno mokyklos mokinius, nes, deja, neturime daugelio Jūsų adresų, mažai žinome apie tolesnį gyvenimą. Parodos atidarymas, kuris įvyks penktadienį, 1996 m. lapkričio 29 d., galėtų tapti mokyklos sėkmingu susitikimu.

Visus buvusius Freiburg'o Meno mokyklos mokytojus ir studentus prašytume pranešti apie save parodos kuratoriui Danui Lapkui, 6500 South Pulaski Road, Chicago, IL 60629, tel. (312) 582-6500.

Po solistės Genovaitės Bigenytės koncerto Lietuvos dailės muziejuje, Lemont, Illinois: muzikas Alvydas Vasaitis, p. Žukauskaitė, Genovaitė Bigenyte, Praurimė Ragienė ir Audronė Gaiziūnienė.

VILNIUJE PRASIDĖJO „LIFE“ TEATRO FESTIVALIS

Gegužės 15 d. sostinėje prasidėjo trečiasis Lietuvos tarptautinis teatro festivalis „Life“. Anksčiau rengta kas dveji metai, o šiemet tampanti kasmetine, tarptautinė teatro šventė Vilniuje tęsis iki gegužės 25 d.

„Life“ atidarymo šventėje po atviru dangumi, sostinės Kalnų parke, trečiadienį vėl vakare žiūrovai pamatys specialiai festivaliui atnaujintą Kęstučio Antanėlio ir Sigito Gedos roko operą „Meilė ir mirtis Veronoje“. Šis spektaklis, kaip ir prieš keliolika metų Jaunimo teatro scenoje, režisavo Eimuntas Nekrošius. Visi dešimt tūkstančių bilietų į „Life“ atidarymo spektaklį parduoti iš anksto.

Nuskambėjus paskutiniams roko operos garsams, apie vidurnaktį dangų nušvies išpuodingas muzikinis fejerverkas „Pėšiniai danguje, muzika žemėje“, kurį turėtų matyti visos nemiegantis Vilnius.

Kiti „Life“ spektakliai bus rodomi Lietuvos akademiniame dramos teatre. Festivalyje dalyvauja teatrai iš Belgijos, Prancūzijos, Vokietijos, Lenkijos bei Islandijos.